

SCHUILHOEKJES

„Wanneer ge heel eenzaam wilt wonen, dan moet ge gaan wonen midden in Amsterdam," heeft eens een geestig predikant gezegd. En natuurlijk, een geestig mensch heeft altijd gelijk. Eenzaam woont het in de groote steden, waar ge wie met u dezelfde trap op moet, nauwelijks groet als een bekende, terwijl een dorpeling meeleeft met de geheele bevolking van zijn landstreek.

In anderen zin is echter de stedeling niet eenzaam, waar boven hem, beneden hem en links en rechts en achter en voor menschen wonen, van wier bestaan hij met zijn ooren dikwijls meer verneemt dan hem lief is. En meer dan goed voor hem is. Want wie zoo altijd met zijn oor zooveel geluiden en met zijn oog zooveel bewegingen moet waarnemen, heeft bijna niet de gelegenheid om tot zichzelf in te keeren, en het rustig nadenken wordt hem niet tot gewoonte. Integendeel, juist het geroezemoes van de stad leidt velen tot oppervlakkigheid.

Dat voelt de stedeling wel, en daarom trekt hij op zijn vrije dagen naar buiten. Doch de omgeving der stad is op die dagen juist weer niet rustig, maar menigeen is ook al tevreden, wanneer hij met vele menschen samen buiten is.

En toch heeft de eenzaamheid zoo groote bekoring. Juist in de schuilhoekjes van de natuur toeft de innige schoonheid. Daarom is het verblijvend, dat in de laatste jaren het wandelen weer in eere is gekomen, want de wandelaar is de ontdekker. De ruiter, de fietser, zij zien wel veel op hun tocht, en ze hebben de minder aangename deelen van den weg spoediger achter den rug, maar het intiemste van de natuur vinden ze niet; aan de voetpaden moet ge dat zoeken, en dikwijls moet ge zelfs nog gaan, waar geen weg is.

Maar dan loont de natuur hem, die haar naspeurt, en wijst ze hem schuilhoekjes, waar hij een ganschen langen zomerdag zou willen genieten en droomen.

Wat een stille vreugde biedt zulk een belommerd hoekje aan den rand van een plas. Dat water, waarin de heldere lucht haar trillend spiegelbeeld werpt, is op zichzelf al een schoonheid, maar wat wordt het verrijkt door de plantenwereld.

Wat is zulk een rietboschje een aantrekkelijkheid. Ge kunt er lang naar kijken, hoe het meetrilt met het water, hoe de bladeren af en toe het water even aanraken en zich weer verheffen en de parelende druppels laten vallen.

Maar dan vooral die wal. Zwart en vochtig is de bodem, want hij bestaat uit plantenresten van vroeger jaren, waar de wortels der boomen zich een weg in hebben gezocht. Maar dat zwart is verborgen onder een kleed van welig groeiend kruid, waarvan ge de namen niet behoeft te weten om de schoonheid en den rijkdom te smaken. Ieder plantje daar groeit en fleurt, alsof het alleen de wereld moest toonien.

En zet ge u daar aan den oever neer, dan geniet ge de natuur in haar werkzame rust. Ge weet, dat alles om u heen in drukken arbeid is; de kruiden en de grassen en de boomen werken wat ze kunnen, maar ge bemerkt den arbeid niet, alleen het voortgebrachte. Het is alsof alles rust. Waar de wind nog de bladeren boven u doet ruischen, daar doet het u weldadig aan als een zachte zucht van blijdschap.

Misschien hebben anderen vóór u dat rustige plekje reeds gekozen; de schuwe eenden hebben het gezocht en er hun middagrast genomen. Stoor ze niet; zie hen liever bij het ontwaken; zie, hoe ze toilet maken, hoe ze de veeren pluizen en smeren, en hoe ze dan het water inspringen en zich schudden van genot, als ze 'tom hun leden voelen.

We worden dezen zomer in het reizen beperkt; de spoorweg-maatschappijen zijn genoodzaakt onzen reislust tegen te werken, waar ze vroeger ons tot reizen uitlokten. Voor onze auto hebben we geen benzine en voor onze fiets geen banden. Dat wordt een zomer voor onze beenen. Laten we niet klagen over wat niet bereikbaar is; onze eigen omgeving biedt ons zooveel tot vergoeding. Toen we in de laatste jaren niet naar het buitenland konden gaan, ontdekten sommige Nederlanders, dat hun eigen land een mooi land was; nu we gedwongen worden thuis te blijven, zullen velen misschien de verborgen schoonheid van hun eigen omgeving vinden.

De schoonheden langs de wegen kennen we wel; laten we thans eens de verborgen schuilhoekjes gaan zoeken, en we zullen schatten van genot en van schoonheid vinden. Zoo we slechts de oogen open hebben. Dan zullen we God loven voor wat Hij ons genieten doet in den naasten omtrek. A. L.

Naar een schilderij van Frans Gräffel.

Eenden aan den waterkant.